

## Prædiken 16. søndag efter trinitatis

v/ Mikkel Flor

Navnet Maria nævnes 54 gange i det nye testamente. De mest kendte er Jesu mor, Maria Magdalene og Marthas søster. Nogle mener at Marthas søster - Maria - og Maria Magdalene - er en og samme person. I gnostiske skrifter går man endda så vidt til at påstå - at hun var Jesu kæreste. Men det modsiger hele den traditionelle kristendom - den vi kender og bekender os til. - Så det må vi lade ligge. Også selv om det ellers har rigtig - skal man sige - rigtig mange spændende konsekvenser.

Dog vil jeg holde på at den søster til Martha der nævnes her i Johannes, er Maria Magdalene. Det er naturligvis lige så meget et gæt som alle andre. Og man kan sagtens være uenig. Egennavnet Maria stammer muligvis fra det ægyptiske ”M’ry” - *den elskede*. Og Magdala er et bynavn, det hebraiske ord ”migdal” et *tårn*, et *vagttårn*. Og det går endnu videre for Maria er nok en søster i ånden til Mariam, profetinden og Moses søster. Mariam er beslægtet med ”marom”, der betyder *ophøjet*. Hun kunne mere end sit fadervor. Og en kvinde som Magdalene der var besat af syv dæmoner - var vist heller ikke - en helt almindelig gennemsnitsborger. I 2022 ville hun naturligvis have været førtidspensionist, eksporteret til Langeland eller Lolland og sikkert stærkt medicineret.

Men hvorfor bliver Jesus så opbragt i dag? Er det ikke mærkeligt? Han vidste på forhånd at Lazarus lå for døden og sagde selv at sygdommen ”ikke var til døden, men for Guds

herligheds skyld, for at Guds søn skal herliggøres ved den.” Han blev ved med at udsætte sit besøg - indtil han var sikker på at Lazarus nu også var død. Og igen - hvis I kan tåle lidt mere hebraisk - Lazarus er Eleazar, ”Al Azar”, hvilket betyder ”*Gud hjælp*” eller ”*Gud har hjulpet*.” Så alt er forberedt til påvisningen af at Jesus ER Guds søn, Menneskesønnen, Kristus Jesus - bestemt for den senere opstandelse. Og Lazarus har hele livet været bestemt til at dø og påfølgende blive genopvakt.

Så igen - hvorfor oprøres Jesus sådan?! Burde alle ikke have været glade? Jeg tror, at Jesus bevæges heftigt og harmes i sin ånd, fordi han ser og føler al den menneskelige smerte. Og hvem græder ikke, når man ser en man elsker være nedbrudt og ulykkelig? Men han græder vel også over sig selv. Han har intet sted at lægge sit hoved, men lever i en knusende virkelighed, hvor han snart skal dø. Han er bestemt dertil og kan intet gøre ud over at fuldføre værket. Det er også et farvel til jorden og alt der lever derpå.

Og er den ikke smuk, når vi tænker over det?! Vores lille grønne planet. De susende skove, det grønne løv, køligt under bladernes tag - solen højt, højt oppe. Havet der uafbrudt slår ind over stranden, sydende, hviskende og tordnende under den voldsomme storm. Spejl-blink i vandet, glade, råbende stemmer - i sommervarmen - hed, lun varme. Os der indimellem oplever lykke, sjældne stunder af dyb og ophøjet ro. Eller stærk betagelse, forelskelse, kærlighed og følelsen af længsel efter noget, vi fra tid til anden - synes vi næsten kan række ud efter og nå. Det er da kostbart. Så meget mere fordi, vi ved, at vi engang skal dø. Selvom vi for det meste glemmer det.

Så lad os gøre som den døde søster, Martha, da herren spørger hende, om hun tror: ”Ja, Herre, jeg tror - at du er Kristus, Guds søn, han som kommer til verden.”

Men hvad hvis hun havde sagt nej? Det kan vi kun gætte os til. Endnu et af mange gæt. Mon så Jesus havde opvakt den døde?

Tror du? Tror du nu også så stærkt at himlen åbner sig for at lade alle gode gaver dale ned ovenfra. Det er jo derfra det hele stammer. Vores liv og alt hvad det rummer - af både godt og ondt - op og ned - dage, nat og år. Der er ingen ende på det. For det er og bliver kærlighed. Til den lille, men også store skabning, urolige og fredfyldte skabning - kompleks og ustyrlig, dog så ligetil - mennesket.

Der er en tid til at græde og en tid til at le. En tid til at opbygge og en tid til at rive ned. Lad os gøre det hele på den rette og kloge måde. Og ikke som nogle af dem vi ser i dag - der arbejder med skjulte dagsordner og stræber efter eliminering af overskydende befolkninger, fordi det passer ind i den dominerende magtstruktur. Vi må gøre hvad vi kan - også selvom det er i det små. Vi må tro. Og sennepsfrøet der er så ubetydeligt vokser med tiden helt ind i himlen. Og så kommer himlen fugle og bygger rede i det. Ja tak. Det vil vi gerne ha'. Sådant en hjælp er noget af det bedste - vi på nogen måde kan håbe på.

Amen